

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce

Metrostav a.s., IČ: 00014915
se sídlem Koželužská 2450/4, Praha 8
zastoupen Mgr. Lukášem Trojanem, advokátem
se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4

proti

žalovanému

Národní bezpečnostní úřad
se sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 19. 9. 2014, č.j. 6342/2014-NBÚ/07, sp. zn. 07-62472/2014,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ředitel Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „žalovaný“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „NBÚ“) ze dne 13. 6. 2014, č.j. 3124/2014-NBÚ/21, kterým byla podle § 121 odst. 3 a § 101 odst. 2 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon o utajovaných informacích“) v řízení zahájeném podle § 93 odst. 1 písm. c) zákona o utajovaných informacích zrušena platnost osvědčení žalobce jako podnikatele pro stupeň utajení Tajné číslo 001951, s formou přístupu k utajované informaci podle § 20 odst. 1 písm. a) a b) zákona o utajovaných informacích, neboť žalobce přestal splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o utajovaných informacích.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě v obecné rovině nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o utajovaných informacích. Podezření z existence bezpečnostních rizik nemá oporu ve spisovém materiálu, nebylo řádně odůvodněno, a napadené rozhodnutí je tak nezákonné a nepřezkoumatelné.
3. Namítal, že zjištěné skutečnosti nemají oporu ve spise. Správní orgány vycházely pouze z usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce a Ing. P., které nejsou dostatečným důkazem o chování žalobce nebo jiných osob. Účelově vybraly z trestního spisu podklady, o něž se usnesení o zahájení trestního stíhání opírají, a nepřihlédly ke stížnosti žalobce a Ing. P. proti usnesení o zahájení trestního stíhání. S odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 8. 2012, sp. zn. 7 Ca 205/2008 konstatoval, že usnesení o zahájení trestního stíhání není dostatečným důkazem o chování žalobce, a tím ani o jeho nedostatku bezpečnostní spolehlivosti. Zdůraznil, že žalobce či jiné osoby se jednání popsaného v usnesení o zahájení trestního stíhání nedopustily.
4. Vytkl správním orgánům, že dle § 122 odst. 3 zákona o utajovaných informacích neuvedly žádné konkrétní, vlastní úvahy, kterými se při hodnocení podkladů řídily a na základě kterých došly k závěru, že u žalobce je dáno bezpečnostní riziko. Správní orgány toliko v obecné rovině odkázaly na výsledky obviněných, svědka a znalecký posudek a převzaly úvahy orgánů činných v trestním řízení (dále jen „OČTŘ“) obsažené v usneseních o zahájení trestního stíhání. Takový postup demonstruje i vypořádání námitek, v níž žalobce odkázal na svou argumentaci obsaženou ve stížnostech proti usnesení o zahájení trestního stíhání, žalovaný toliko konstatoval, že považoval vypořádání námitek provedené státním zástupcem za řádné, a argumentaci žalobce tudíž za irelevantní.
5. Namítal porušení principu presumpce neviny zakotveného v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a v čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jelikož správní orgány nepřípustně vyvozovaly existenci bezpečnostního rizika již ze samotného trestního stíhání žalobce či jiných osob.

6. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, popř. i rozhodnutí NBÚ, a aby rozhodl, že žalovaný je povinen vydat žalobci osvědčení podnikatele pro stupeň Tajné číslo 001951 s formou přístupu k utajované informaci dle § 20 odst. 1 písm. a) a b) zákona o utajovaných informacích.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 15. 12. 2014 s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č.j. 5 As 44/2006-74 a ze dne 25. 11. 2011, č.j. 7 As 31/2011-101 uvedl, že bezpečnostní riziko je třeba chápat z hlediska pravděpodobnosti určité situace relevantně ohrozit zákonem chráněný zájem, tj. v dané věci zájem na ochraně utajovaných informací. Vysvětlil, že je povinen posoudit, zda jednání vedoucí k trestnímu stíhání naplňuje pojem bezpečnostního rizika, a zda tak držitel osvědčení je schopen poskytnout utajovaným informacím ochranu požadovanou zákonem. Správní orgány jsou oprávněny učinit si vlastní úsudek o skutečnostech zjištěných na základě písemností shromážděných v trestním řízení, nerozhodují však o vině v trestněprávním smyslu. Zdůraznil, že řízení o zrušení platnosti osvědčení není ovládáno zásadou *in dubio pro reo*, nýbrž je v něm uplatňován princip vyloučení jakékoli pochybnosti o bezpečnostní spolehlivosti.
8. Žalovaný připustil nedostatky odůvodnění provostupňového rozhodnutí, avšak sám tyto nedostatky napravit, když v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí řádně popsal skutečnosti, na jejichž základě bylo u žalobce shledáno bezpečnostní riziko. Správní orgány současně shromáždily dostatek podkladových materiálů, na jejichž základě lze mít pochybnost o bezpečnostní spolehlivosti žalobce za důvodnou. Vycházely z usnesení o zahájení trestního stíhání, prostorových odposlechů a znaleckého posudku, rovněž si obstaraly stížnosti žalobce a Ing. P. proti usnesení o zahájení trestního stíhání a rozhodnutí státního zástupce o těchto stížnostech.
9. Shrnl, že došel k závěru, že člen statutárního orgánu žalobce vyvíjel činnost proti zájmům České republiky v oblasti ochrany ekonomiky, zajištění vnitřního pořádku a mezinárodních závazků. Tedy chování člena statutárního orgánu žalobce zpochybnilo bezpečnostní spolehlivost žalobce v takové míře, která představuje bezpečnostní riziko dle § 18 odst. 2 písm. a) zákona o utajovaných informacích.
10. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
11. Na ústním jednání dne 12. 6. 2019 zástupce žalobce setrval na podané žalobě a poukázal na nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že státní zástupce v trestním řízení nepodal obžalobu pro skutky, které byly uvedeny v žalobou napadeném rozhodnutí, jelikož Ing. P. byl obžalován pouze pro trestný čin podplácení. Pro obžalování Ing. P. nebyl relevantní znalecký posudek, na který správní orgány ve svých rozhodnutích odkazovaly. Za zásadní označil, že přepisy provedených odposlechů nelze považovat za důkaz ve správním řízení; správní orgány si měly vyžádat přímo zvukové záznamy provedených odposlechů, jelikož přepisy jsou neúplné, zkreslené, částečné a především nesrozumitelné. Rozhodnutí neobsahují správní úvahu o tom, jaké reálné riziko hrozí při nakládání s utajovanými informacemi. Zástupce žalobce k důkazu navrhl obžalobu státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 10. 7. 2018, přehrání odposlechů k prokázání, že provedené odposlechy nejsou řádně přepsány, a výslech Ing. P.
12. Žalovaný zdůraznil rozdíl mezi správním a trestním řízením a preventivní funkci zákona o utajovaných informacích. Uvedl, že ke zrušení platnosti osvědčení o přístupu k utajovaným informacím postačuje pouhá pochybnost o bezpečnostní spolehlivosti a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jestliže u držitele osvědčení pochybnost o bezpečnostní spolehlivosti existuje, je správní orgán povinen osvědčení zrušit; nemusí však vyčkávat na výsledek trestního řízení. V dané věci nebezpečí dosáhlo takové míry, že bylo nezbytné osvědčení zrušit. Dle žalovaného skutečnost, že Ing. P. byl obviněn pouze pro trestný čin podplácení, nemá vliv na žalobou napadené rozhodnutí, jelikož správní orgány vycházely ve věci i z korupčního jednání Ing. P.

13. Soud k důkazu provedl obžalobu státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 10. 7. 2018, kterou zástupce žalobce předložil soudu na ústním jednání a z níž soud zjistil, že Ing. P. P. byl obžalován pouze pro pokračující zločin podplácení dle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění rozhodném (dále jen „trestní zákoník“). Soud současně na ústním jednání usnesením rozhodl o tom, že k důkazu nebude provádět přehrání provedených odposlechlů, jelikož se jedná o důkazní návrh k námitce, která nebyla v zákonem stanovené lhůtě žalobcem uplatněna, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě námitku, že přepisy provedených odposlechlů jsou neúplné, zkreslené a zvukové záznamy nesrozumitelné, neuplatnil. Z důvodu nadbytečnosti soud rovněž rozhodl, že nebude provádět výslech Ing. P.

III.

Obsah správního spisu

14. Dne 3. 1. 2014 bylo na základě změny údajů žalobce žalobci vydáno osvědčení podnikatele pro stupeň utajení Tajné č. 001951 s formou přístupu k utajované informaci podle § 20 odst. 1 písm. a) a b) zákona o utajovaných informacích (dále jen „osvědčení“).
15. NBÚ rozhodnutím ze dne 13. 6. 2014 zrušil platnost osvědčení žalobce, jelikož žalobce přestal splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o utajovaných informacích. V odůvodnění rozhodnutí NBÚ konstatoval, že v dané věci vycházel z usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, Ing. P. (generálního ředitele a člena představenstva žalobce) a Ing. A. (obchodního náměstka divize 1 žalobce), z prostorových odposlechlů týkající se veřejné zakázky „Rekonstrukce objektu SO.03 – pavilon „O“ – v oblastní nemocnici Kolín, a.s., nemocnici Středočeského kraje“ (dále jen „nemocnice Kolín“) a rovněž zadávacího řízení a plánování zadání veřejné zakázky „Rekonstrukce bloku C2 – součást akce Generel nemocnice Kladno“ (dále jen „nemocnice Kladno“), znaleckého posudku k veřejné zakázce nemocnice Kolín, protokolů o výsledku obviněných, protokolu o výsledku svědka a položky č. 5 dílu 1 složky II. bezpečnostního svazku žalobce. Z těchto podkladů považoval za nesporné, že Ing. P., potažmo Ing. A. s vědomím Ing. P. či na jeho pokyn, se ve prospěch žalobce podíleli na přípravě zadávacích podmínek pro veřejnou zakázku nemocnice Kladno a nemocnice Kolín. NBÚ u žalobce shledal oba znaky bezpečnostního rizika dle § 18 odst. 2 písm. a) zákona o utajovaných informacích, tedy činnost člena statutárního orgánu žalobce jakožto podnikatele proti zájmům České republiky. K prvnímu znaku uvedl, že Ing. P. je členem představenstva žalobce, tedy je členem jeho statutárního orgánu. K druhému znaku uvedl, že Ing. P. se dopustil jednání zahrnující manipulaci a korupci, jehož cílem bylo ovlivnit zadávací řízení veřejných zakázek nemocnice Kladno a nemocnice Kolín ve prospěch žalobce. Takové

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jednání je dle NBÚ činnost proti zájmům České republiky, jelikož směřuje k popření podstaty zadávání veřejných zakázek a obchází zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), jehož účelem je ochrana veřejných rozpočtů a hospodářské soutěže. Jednání tak směřuje proti zájmu České republiky na zajištění vnitřního pořádku, na ochraně ekonomiky a zajištění mezinárodních závazků.

16. Proti rozhodnutí NBÚ ze dne 13. 6. 2014 podal žalobce rozklad ze dne 27. 6. 2014, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě, poukázal také na obsah své stížnosti a stížnosti Ing. P. proti usnesením o zahájení trestního stíhání.
17. V průběhu řízení o rozkladu si žalovaný vyžádal od OČTŘ kopie stížností žalobce a Ing. P. proti usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 21. 10. 2013, ze dne 1. 11. 2013, ze dne 7. 11. 2013 a ze dne 9. 10. 2013, včetně jejich doplnění ze dne 24. 10. 2013 a ze dne 8. 11. 2013. Ve stížnostech a jejich doplněních žalobce i Ing. P. shodně poukazují na nepřezkoumatelnost a nesprávné vymezení skutku, procesní pochybení OČTŘ, nepřičitatelnosti jednání Ing. P. žalobci, nesprávnost znaleckého posudku vypracovaného společností PROFI – TEN, a.s. a zejména na skutečnost, že neexistuje jakýkoli důkaz o existenci a obsahu dohod mezi Ing. P. či Ing. A. a třetími osobami. Současně si žalovaný vyžádal od OČTŘ usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze o těchto stížnostech ze dne 7. 2. 2014 a ze dne 12. 2. 2014, kterými podané stížnosti zamítl jako nedůvodné.
18. O rozkladu žalobce rozhodl žalovaný dne 19. 9. 2014 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozklad žalobce zamítl a rozhodnutí NBÚ ze dne 13. 6. 2014 potvrdil. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se ztotožnil s posouzením věci NBÚ, tedy že žalobce nesplňuje pro držení osvědčení podmínku bezpečnostní spolehlivosti, jelikož u něj bylo shledáno bezpečnostní riziko dle § 18 odst. 2 písm. a) zákona o utajovaných informacích. Žalovaný nejprve obsáhle popsal obsah usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce č.j. OKFK-3303-90/TČ-2012-251101, kterým byl žalobce obviněn ze spáchání zločinu podplácení, pletich při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži a poškození finančních zájmů Evropské unie; o zahájení trestního stíhání Ing. P. a dalších osob č.j. OKFK-3003-91/TČ-2012-251101, kterým byl Ing. P. obviněn ze zločinu podplácení a poškození finančních zájmů Evropské unie; a o zahájení trestního stíhání Ing. P. a dalších osob č.j. OKFK-3003-92/TČ-2012-251101, kterým byl Ing. P. obviněn ze spáchání zločinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě a zločinu podplácení. Žalovaný podrobně popsal i obsah znaleckého posudku č. 1656/2013 ze dne 25. 9. 2013 vypracovaného společností PROFI – TEN, a.s. ohledně ceny veřejné zakázky nemocnice Kolín; skutečnosti zjištěné OČTŘ na základě odposlechů a záznamu telekomunikačního hovoru (kódované SMS zprávy o předání finančního plnění) a sledování osob a věcí (rozhovory týkající se veřejných zakázek nemocnice Kolín a nemocnice Kladno z prostorových odposlechů kanceláře ředitelky Oblastní nemocnice Kladno); a obsah výsledku svědkyně E. K. ze dne 4. 12. 2013. Žalovaný na základě jmenovaných podkladů došel k závěru, že Ing. P. v souvislosti s veřejnými zakázkami nemocnice Kladno a nemocnice Kolín jednal tak, aby zvýhodnil žalobce, když o výsledku výběrového řízení na tyto zakázky bylo předem rozhodnuto, za což přislíbil finanční protiplnění. Dle žalovaného takové jednání má negativní dopad na bezpečnostní spolehlivost žalobce, neboť Ing. P. jednal v zájmu žalobce s cílem dosáhnout jeho zvýhodnění, přistoupil ke korupčnímu jednání a jednal v rozporu s účelem zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

veřejných zakázkách. Ing. P. tak svým jednáním porušil zájem České republiky na zajištění vnitřního pořádku a ochraně ekonomiky a rovněž zájmy České republiky v oblasti mezinárodních závazků, když veřejné zakázka nemocnice Kolín měla být financována z prostředků Evropské unie. Žalovaný dále k námitkám žalobce shrnul obsah výpovědi žalobce ze dne 15. 11. 2013, v níž žalobce poukazoval na své dlouhodobé působení v oblasti stavebnictví, systém řízení, etické normy a podnikové standardy chování a rovněž na vysokou odbornou úroveň Ing. P. Zdůraznil, že daná výpověď na závěru žalovaného nemohla ničeho změnit, neboť jakákoli odborná kvalifikace nezhojí zjištěné bezpečnostní riziko s ohledem na závažnost jednání Ing. P. Dále uvedl, že shromážděné podklady poskytují ucelené, konkrétní a věrohodné informace, na jejichž základě lze mít za důvodnou pochybnost o bezpečnostní spolehlivosti žalobce. Ke stížnostem žalobce a Ing. P. uvedl, že nezjistil žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly závěr o bezpečnostní nespolehlivosti žalobce, a nadto poukázal na vypořádání stížností usneseními státního zástupce ze dne 7. 2. 2014 a 12. 2. 2014.

19. Soud pro úplnost konstatuje, že se seznámil s utajovanou i neutajovanou částí předloženého správního spisu.

IV. Posouzení žaloby

20. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)].
21. Žaloba není důvodná.
22. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
23. Podle § 2 písm. b) zákona o utajovaných informacích pro účely tohoto zákona se rozumí zájem České republiky zachování její ústavnosti, svrchovanosti a územní celistvosti, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrana ekonomiky a ochrana života nebo zdraví fyzických osob
24. Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o utajovaných informacích osvědčení podnikatele Úřad vydá podnikateli, který je bezpečnostně spolehlivý.
25. Podle § 18 odst. 1 zákona o utajovaných informacích podmínku bezpečnostní spolehlivosti nesplňuje podnikatel, u něhož bylo zjištěno bezpečnostní riziko.
26. Podle § 18 odst. 2 písm. a) zákona o utajovaných informacích bezpečnostním rizikem je činnost statutárního orgánu nebo jeho člena, člena kontrolního orgánu nebo prokuristy proti zájmům České republiky.
27. Podle § 101 odst. 2 zákona o utajovaných informacích přestal-li držitel osvědčení fyzické osoby, osvědčení podnikatele nebo dokladu splňovat podmínky pro vydání takového veřejné listiny, Úřad její platnost zruší.
28. Podle § 122 odst. 3 zákona o utajovaných informacích v odůvodnění se uvedou důvody vydání rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení a při použití právních předpisů. Jsou-li některé z důvodů vydání rozhodnutí utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení, a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.

29. Podstatou sporu mezi účastníky řízení je, zda žalobce splňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti, a tudíž podmínky pro vydání a držení osvědčení podnikatele pro stupeň utajení Tajné dle zákona o utajovaných informacích, a zda tak neměla být platnost jeho osvědčení č. 001951 žalobou napadenými rozhodnutí zrušena. Žalobce v podané žalobě namítal zejména nedostatky odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, kterým byla zrušena platnost jmenovaného osvědčení, a rovněž správním orgánům vytkl, že vycházely toliko z usnesení o trestním stíhání a účelově vybraly podklady, o něž se daná usnesení opírají.
30. Soud k řízení o zrušení platnosti osvědčení dle zákona o utajovaných informacích předně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č.j. 7 As 31/2011-101, jehož právní věty zní: „IV. V bezpečnostním řízení zjištěné skutkové okolnosti musí ve svém souhrnu být přesvědčivým podkladem pro závěr, že v konkrétním případě znamená naplnění určité skutkové podstaty skutečně bezpečnostní riziko (§ 14 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti). Skutkový základ úvahy mohou tvořit v podstatě jakékoli informace, které má příslušný orgán k dispozici, ať již je získal z jakýchkoli zdrojů a jakýmkoli prostředky. Podstatná je jen informační hodnota takových zjištění. Tu je nutno hodnotit ze všech pro věc relevantních hledisek, zejména je nutno hodnotit věrohodnost (a tedy pravdivostní hodnotu) dané informace a také uvážit, zda je správně vykládána a zda ve skutečnosti nemá jiný význam, než jaký se na první pohled jeví.
- V. Posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Proto někdy pro závěr o existenci bezpečnostního rizika (§ 14 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti) postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení.“.
31. A dále na bod [27] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2018, č.j. 4 As 253/2018-42, v němž shrnul specifika řízení o zrušení platnosti osvědčení dle zákona o utajovaných informacích tak, že „okolnosti, v nichž je žalovaným spatřováno bezpečnostní riziko, není v bezpečnostním řízení nutno dokazovat důkazním standardem obvyklým pro trestní řízení, nýbrž že postačuje přiměřená míra pravděpodobnosti (tj. že se jedná o nejpravděpodobnější variantu skutkového děje) verze událostí předestřené žalovaným, z níž žalovaný dovozuje bezpečnostní riziko bránící vydání stěžovatelem požadovaného osvědčení“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č.j. 3 As 214/2016-62). Shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze plně aplikovat i v nyní projednávané věci a zdejší soud nemá důvod se od nich odchýlit.
32. V dané věci správní orgány vyvozovaly bezpečnostní riziko žalobce právě a jen z jednání, kterého se měl dopustit Ing. P. a pro které byl Ing. P. i žalobce trestně stíhán. Jednání mělo konkrétně spočívat v manipulaci se zadávacími řízeními na veřejné zakázky nemocnice Kolín a nemocnice Kladno a v korupčním jednání člena předsednictva žalobce Ing. P., které se k těmto veřejným zakázkám pojilo. Přestože správní orgány nemusely postavit na jisto, že se Ing. P. jednání, které je mu vytýkáno OČTŘ, dopustil, neboť to je účelem trestního řízení, musely však prokázat, že takový závěr je nejpravděpodobnější.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

33. Správní orgány v dané věci nevyšly toliko z usnesení o zahájení trestního stíhání, jak tvrdí žalobce. Správní orgány totiž vycházely nejen ze tří usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, Ing. P. a dalších osob, nýbrž i z dalších listin obsažených v trestním spisu, jejichž kopie si správní orgány samy obstaraly nahlížením do spisu dne 17. 1. 2014 (znalecký posudek č. 1656/2013 ze dne 25. 9. 2013 vypracovaný společností PROFI – TEN, a.s. týkající se veřejné zakázky nemocnice Kolín; části prostorových odposlechů týkající se veřejné zakázky nemocnice Kolín a nemocnice Kladno ze dne 23. 2. 2012, 24. 2. 2012, 27. 2. 2012, 29. 2. 2012, 7. 3. 2012, 12. 3. 2012, 14. 3. 2012, 16. 3. 2012, 26. 3. 2012, 4. 4. 2012, 6. 4. 2012, 13. 4. 2012, 18. 4. 2012, 25. 4. 2012, 26. 4. 2012, 27. 4. 2012, 3. 5. 2012, 9. 5. 2012 a 14. 5. 2012; protokol o výslechu svědka E. K. ze dne 4. 12. 2013; protokol o výslechu žalobce ze dne 15. 11. 2013; protokol o výslechu Ing. P. ze dne 5. 11. 2013; protokol o výslechu Ing. A. ze dne 5. 11. 2013), a rovněž i z dalších listin obsažených v trestním spisu, které byly založeny do správního spisu žalovaným v průběhu řízení o rozkladu (stížnosti žalobce a Ing. P. proti usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 21. 10. 2013, ze dne 1. 11. 2013, ze dne 7. 11. 2013 a ze dne 9. 10. 2013, jejich doplnění ze dne 24. 10. 2013 a ze dne 8. 11. 2013; usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze o stížnostech ze dne 7. 2. 2014 a ze dne 12. 2. 2014).
34. Skutkové závěry, ke kterým správní orgány došly, tedy že v dané věci je dána přiměřená míra pravděpodobnosti, že Ing. P. se korupčního jednání a manipulací se zadávacími řízeními na veřejné zakázky nemocnice Kolín a nemocnice Kladno dopustil, mají dle stanoviska soudu oporu v podkladech založených v předloženém správním spise. Soud ve shodě se správními orgány poukazuje zejména na relevantní části prostorových odposlechů prostorů kanceláře MUDr. P., ředitelky Oblastní nemocnice Kladno, ze dne 12. 3. 2012, 14. 3. 2012, 16. 3. 2012, 26. 4. 2012 a 9. 5. 2012, z nichž vyplývá tato přiměřená míra pravděpodobnosti, že se Ing. P. shora popsaného jednání dopustil. Obsahem prostorových odposlechů totiž jsou rozhovory MUDr. P. s Ing. P., Ing. A. či dalšími osobami o veřejných zakázkách nemocnice Kolín a nemocnice Kladno, především o přípravě zadávací dokumentace k těmto veřejným zakázkám, a rovněž z nich lze dovodit existenci příslibu předání finančního plnění Ing. P. MUDr. P., popř. dalším osobám.
35. Soud současně nenalezl ve správním spise ničeho, z čeho by bylo možno usuzovat na účelové pořízení listin správními orgány z trestního řízení nebo žalovaným, jak tvrdí žalobce. Správní orgány vycházely z listin obsažených v trestním spise, které považovaly za relevantní pro učinění vlastních závěrů, jak je popsáno shora. Současně však na základě rozkladu žalobce žalovaný vyžádal stížnosti žalobce i Ing. P. proti usnesení o zahájení trestního stíhání, na niž žalobce v podaném rozkladu odkazoval, rovněž do podkladů zahrnul i protokoly o výpovědi Ing. P., Ing. A. a žalobce.
36. Dle stanoviska soudu míru přiměřené pravděpodobnosti nemohla snížit argumentace žalobce obsažená v jeho stížnostech ze dne 9. 10. 2013 nebo ze dne 7. 11. 2013, resp. obdobná argumentace obsažená ve stížnostech Ing. P., proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalovaný na str. 21 žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval obsah stížností (procesní pochybení, zpochybňování některých důkazů a skutkových okolností) a uvedl k tomu, že po prostudování stížností nezjistil žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly závěry NBÚ, a nadto odkázal na usnesení, jimiž státní zástupce mimo jiné zamítl tyto stížnosti žalobce a Ing. P. jako nedůvodné. Soud s těmito závěry žalovaného souhlasí a pro úplnost doplňuje, že žalobce sice ve stížnosti ze dne 9. 10. 2013 (a obdobně Ing. P. ve svých stížnostech) poukazoval na nedostatečná zjištění ohledně toho, kdy měla dohoda

vzniknout, z jakých zdrojů měl být úplatek hrazen a kdo a jaký prospěch měl získat. Soud má však za to, že i ve světle této argumentace skutkové závěry správních orgánů obstojí, neboť zejména z výše zmiňovaných prostorových odposlechů existence příslibu předání finančního plnění zadavateli Ing. P. v souvislosti s veřejnými zakázkami plyne, jak je popsáno shora. Ve stížnosti ze dne 7. 11. 2013 pak žalobce pouze poukázal na nemožnost přičitatelnosti jednání Ing. P. a Ing. A. žalobci, nedostatky odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání, nedostatečné vymezení skutku a procesní pochybení OČTŘ ve vztahu k hodnocení důkazů (obdobně takto argumentoval i Ing. P. ve svých stížnostech). Žalobce ani Ing. P. tedy nepřednesli jinou variantu skutkového děje v podaných stížnostech a soud má za to, že ani ze spisového materiálu taková jiná varianta nevyplývá (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č.j. 3 As 214/2016-62). S ohledem na uvedené není tedy pravdou, že žalovaný k obsahu stížností žalobce či Ing. P. nepřihlédl, neboť je vyžádal od OČTŘ, založil je jako podklad do správního spisu a s těmito podklady se byť stručně, avšak dostatečně v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal. Soud v této souvislosti konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení na jiné listiny obsažené v trestním spisu, které by měly pravděpodobností závěry správních orgánů zvrátit, nepoukázal.

37. Pro úplnost soud dodává, že skutečnost, že Ing. P. byl po vydání žalobou napadeného rozhodnutí dne 19. 9. 2014 obžalován pouze pro trestný čin podplácení, jak vyplývá z obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství ze dne 10. 7. 2018, nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány v době rozhodování závěr o existenci bezpečnostního rizika u žalobce nedovodily pouze z přiměřené pravděpodobnosti, že se Ing. P. dopustil manipulací v souvislosti s veřejnými zakázkami, nýbrž i z přiměřené pravděpodobnosti, že se Ing. P. dopustil korupčního jednání naplňujícího znaky trestného činu podplácení. Dle stanoviska soudu pro učinění závěru o existenci bezpečnostního rizika u žalobce postačovala i samotná přiměřená míra pravděpodobnosti, že Ing. P. se jako člen statutárního orgánu žalobce dopustil korupčního jednání. Správní orgány správně dovodily, že i toto jednání je v rozporu se zájmy České republiky, jelikož obchází a porušuje zákon o veřejných zakázkách a trestní zákoník.
38. Neobstojí námitka žalobce, že správní orgány porušily § 122 odst. 3 zákona o utajovaných informacích, a rozhodnutí tak zatížily vadou nepřezkoumatelnosti. Dle citovaného ustanovení musí být z rozhodnutí správních orgánů patrné, jaké důvody je vedly k vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházely, jakými úvahami se řídily při hodnocení podkladů a jaká ustanovení jakých právních předpisů použily.
39. V dané věci správní orgány v rozhodnutí vyjmenovaly podklady, z nichž vycházely, tyto podklady řádně označily nebo specifikovaly, a buď shrnuly jejich podstatný obsah, nebo dokonce přímo citovaly jejich pro rozhodnutí relevantní části. Stejně tak v rozhodnutí uvedly, jak vyložily relevantní ustanovení zákona o utajovaných informacích [zejména § 16 odst. 1 písm. b), § 18 odst. 2 písm. a) jmenovaného zákona]. Z rozhodnutí je dále zřejmé, z jakého důvodu u žalobce není splněna podmínka bezpečnostní spolehlivosti a v čem je spatřováno bezpečnostní riziko. Správní orgány podrobně popsaly, a to zejména v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 19. 9. 2014, že existuje přiměřená pravděpodobnost, že se člen představenstva žalobce Ing. P. dopustil činnosti proti zájmům České republiky na zajištění vnitřního pořádku, na ochraně ekonomiky a v oblasti mezinárodních závazků ve smyslu § 2 písm. b) zákona o utajovaných informacích, v čemž spatřovaly bezpečnostní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

riziko dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o utajovaných informacích. Vymezily zároveň, že činnost měla konkrétně spočívat v manipulaci se zadávacími řízeními na veřejné zakázky nemocnice Kolín a nemocnice Kladno a v korupčním jednání člena předsednictva žalobce Ing. P., které se k těmto veřejným zakázkám pojilo a pro které jsou žalobce i Ing. P. trestně stíháni. Soud poukazuje zejména na str. 15, 16 a 17 žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 19. 9. 2014, kde tyto své vlastní úvahy žalovaný rozsáhle popsal, vymezil ustanovení zákona o utajovaných informacích, dle nichž postupoval, a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ze kterých vycházel (přestože stránky žalobou napadeného rozhodnutí nejsou číslovány, soud považuje za vhodné s ohledem na délku rozhodnutí blíže upřesnit, kde se tyto úvahy v žalobou napadeném rozhodnutí nacházejí). Dle stanoviska soudu tak v dané věci správní orgány dostaly své povinnosti řádně, srozumitelně a jasně odůvodnit svá rozhodnutí ve smyslu § 122 odst. 3 zákona o utajovaných informacích, když uvedly důvody výroku, relevantní ustanovení právních předpisů, odkazy na příslušnou judikaturu správních soudů, úvahy a podklady, kterými se řídily při posouzení věci a z nichž vycházely, a nadto vypořádaly námitky žalobce obsažené v rozkladu. Soud se s posouzením věci správními orgány zcela ztotožňuje a považuje zrušení platnosti osvědčení žalobce v dané věci za správné, neboť v případě žalobce existovalo bezpečnostní riziko, pro které žalobce nesplňoval podmínku bezpečnostní spolehlivosti dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o utajovaných informacích.

40. Pro úplnost soud konstatuje, že správní orgány uvedly vlastní úvahy ohledně přiměřené míry pravděpodobnosti jednání Ing. P. Žalovaný sice v žalobou napadeném rozhodnutí popsal obsah usnesení o zahájení trestního stíhání, v nichž jsou úvahy OČTŘ uvedeny. Skutečnost, že správní orgány a OČTŘ došly ke stejným závěrům, však nemůže bez dalšího znamenat, že správní orgány vlastní posouzení podkladů neprovedly. V této souvislosti lze znovu odkázat na str. 15, 16 a 17 žalobou napadeného rozhodnutí. Neobstojí proto výtku žalobce, že správní orgány pouze převzaly úvahy OČTŘ obsažené v usnesení o zahájení trestního stíhání.
41. Konečně soud k námitkám žalobce ohledně porušení principu presumpce neviny, a tím čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 2 Úmluvy poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č.j. 3 As 214/2016-62, v němž uvedl, že důvodem pro zrušení platnosti osvědčení osoby může být jednání, které je současně předmětem trestního stíhání. V takovém případě jsou správní orgány povinny zabývat se otázkou, zda se osoba daného jednání, pro které je současně trestně stíhána, dopustila. Dále k tomu Nejvyšší správní soud konstatoval, že s ohledem na rozdílný důkazní standard v trestním řízení a bezpečnostním řízení vedeném dle zákona o utajovaných informacích a rovněž s ohledem na nezávaznost závěru správních orgánů v bezpečnostním řízení pro jiná řízení (včetně řízení trestního), nelze závěr správních orgánů o bezpečnostním riziku pramenící v jednání, pro něž je osoba trestně stíhána, mít za rozporný s čl. 40 odst. 2 Listiny. Zdejší soud nemá důvod se od tohoto právního názoru odchýlit, a proto uvádí, že ani v dané věci nemohlo dojít k porušení principu presumpce neviny dle čl. 40 odst. 2 Listiny, resp. čl. 6 odst. 2 Úmluvy.
42. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že s ohledem na skutečnost, že v bezpečnostním řízení neplatí standarty trestního řízení, jak je opakovaně uvedeno shora, bylo možné v bezpečnostním řízení použít k důkazu i přepisy záznamů provedených odposlechů. Správní orgány mohou vycházet z jakýchkoli podkladů, přičemž v bezpečnostním řízení pouze prokazují možnost bezpečnostního rizika, nikoli vinu ze spáchání trestného činu účastníka řízení či jiné osoby.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. června 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.